

Sborový dopis ⁵

strašnického sboru Českobratrské církve evangelické

VELIKONOČNÍ
březen 2007

Usilujme o to, co slouží pokoji a společ- nému růstu

Média si dnes libují – zvláště v titulcích – v přepjatém vyjadřování, staví na dramatech a všude vidí zápas. Nedávno jsem četla v jednom článku výčet takových titulů. Tak např. na stránce vymezené kultuře čteme Aplaus – Rajče, na stránce o obchodu (dnes se říká byznys) zase Vítěz – Porážení a na sportovních stránkách je to zase Potlesk – Pískot. Autor mně mluvil z duše, když psal, že redaktoři rádi vidí všude zápas a ten má samozřejmě vítěze a poraženého.

Je nad rámec našeho textu zabývat se tím, proč tomu tak je. Zůstaňme u toho, že jde především o kvantitu, tedy o co největší

množství čtenářů, o kterých si vydavatelé novin a dalších médií myslí, že jsou schopni zprávy konzumovat pouze v bojové podobě.

Vždyť ale není potřeba stále nad někým vítězit, někoho porážet a mít představu, že snad v životě jde především o úspěch a vítězství nad někým. Ale naopak máme spíš jeden na druhého navazovat, využívat jeho znalostí, radovat se z nich a přidávat své. V některých zemích už dávno ve školách neznámkuje, ale slovně hodnotí. To proto, že známky „rozřazují“ děti na lepší a horší a většinou nepostihují zvláštnosti jednotlivých žáků (osobností). Navíc ne u každého je takové hodnocení stimulační, mnohdy naopak. A dospělý život? Ten se ale vůbec neřídí takovouto klasifikací, ale pouze tím podstatným – jak jsme platní a prospěšní jeden druhému.

Přeji vám, milí přátelé, sestry a bratři, příjemné čtení letošního velikonočního sborového dopisu.

Ivana Benešová

O bčas se člověk zastaví, aby si vyčistil hlavu. Kdo to umí, pozná, jak cenné je zastavení: věci dostanou znovu své místo. Rozviklané hodnoty se upevní, důležité se znovu postaví na vrchol a šunt zase ztratí na významu. Hlava bolí méně a život se stává snesitelnější.

Ale jakou branou do takového zastavení vstoupit? S jakým východiskem, s jakou pevnou půdou pod nohama? Je mnoho způsobů a žádný není jistý. Je mnoho východisek, ale kam míří?

Současná doba je už taková. Divná: na jedné straně se pyšní bezbřehým relativismem, nic není jisté, vše je otevřené. Nehybný vesmír se zachvěl nejen s Koperníkem a Galileiem, ale ješ-

tě víc s oběma světovými válkami, digitální informatikou a prolínáním různorodých kultur a hodnot v posledním půlstoletí.

Na druhé straně se dnešní doba nemůže dočkat konečných odpovědí. Kdy bude vyřešen hlad tří čtvrtin planety, napětí na Středním východě, válečný stav mezi ekonomikou a ekologií nebo schizofrenie štěstí a spotřeby?

Bezbřehý relativismus je schopen i v našem nitru zpochybnit i ty nejhlubší

hodnoty. Z konečných řešení jde většinou hrůza, jakmile se objeví.

Opravdu není ve vesmíru pevný bod? Kudy do kýženého ztišení, když není pevná půda pod nohama? Vždyť si člověk nemůže být jist ani vlastními názory! Neví přece, kterému vlivu jeho mysl právě podléhá, která šikovně skrytá manipulace se mu vryla do podvědomí! Natož pak informace, zprávy a rady z nejrůznějších zdrojů, jejichž věrohodnost zůstává vždy otazníkem!

Dobro a zlo – dají se od sebe rozeznat? Dají se oddělit v myšlenkách a potom v životní praxi? Není život v pestřém světě draze zaplacen dokonale srostlým slepen-
cem dobra a zla,

užitku a ztrát, radostí a bolestí? Je opravdu naším úkolem přežít takový svět? Copak se ve vesmíru nenajde pevný bod? Hmotný bod nikoli, ten však nepotřebujeme. Ale pevný bod počátku a konce věcí, smyslu a cíle, pevný bod nepodléhající zubu času ani relativitě dneška?

Odpovídá žalm 19., verše 8-15, Starý zákon. Autor ani doba neznáma, v každém případě však 1. polovina 1. tisíciletí před Kristem:

Ž 19, 8-15

8 Hospodinův zákon je dokonalý, udržuje při životě. Hospodinovo svědectví je pravdivé, nezkušný jím zmoudří. 9 Hospodinova ustanovení jsou přímá, jsou pro radost v srdci. Hospodinovo přikázání je ryzí, dává očím světlo. 10 Hospodinova bázeň je čistá, obstojí navždy. Hospodinovy řády jsou pravda, jsou nejvyšší spravedlivé, 11 nad zlato vzácnější, nad množství ryzího zlata, sladší než med, než včelí med z plástve. 12 Jsou poučením i pro tvého služebníka, když na ně dbá, má odměnu hojnou. 13 Kdo může rozpoznat bludy? Zprost mě i vin, jež jsou mi skryty. 14 Též před opovážlivci chraň svého služebníka, nedopusť, aby mi vládli. Pak budu bez vady a shledán čistý, prost množství nevěrností. 15 Kéž se ti líbí řeč mých úst i to, o čem rozjímám v srdci, Hospodine, má skálo, vykupiteli můj!

Slovo staršovstva

Od voleb na jaře 2006 funguje strašnický sbor s novým staršovstvem. Správně bychom asi měli říci s obnoveným či staronovým staršovstvem – staronovým v dobrém slova smyslu. Někteří setrvali, jiní – mladí i zkušení – přibyli, někdo se po odmice vrátil. Složení opět zřetelně omládl, bohužel však nastal stav, kdy muži převažují nad ženami (oproti vyrovnanosti minulých funkčních období). A je proto škoda, že některé sestry s dlouholetými zkušenostmi již nechtěly kandidovat. Nicméně, chápeme takové rozhodnutí a všem patří veliké díky i obdiv za vykonanou práci.

Vyměnily se funkce, práce se ujal nový kurátor i místokurátor, zatímco ti bývalí zůstávají jako řadoví presbyteři. Naštěstí si u nás na funkce nehrajeme; jde opravdu o to, aby každý přispěl svými schopnostmi a možnostmi.

I forma jednání je v dobrém slova smyslu staronová. Schůze se řídí předtištěným programem podle aktuálních úkolů a podnětů, který mají presbyteři možnost předem prostudovat. To velmi napomáhá plynulosti a věcnosti jednání.

Staršovstvo jako samosprávný orgán sboru projednává mj. věci organizační. Jsme si vědomi, že se tak děje trochu na úkor křesťanské zvěsti. Ale v poslední době – jistě i díky přílivu mladých, včetně studentů teologie – se čím dál častěji otvírají třeba i otázky liturgie, misie, pastorače. Čím dál větší pozornost se na schůzích soustředí i kolem úvodního biblického zamyšlení, s domyšlením dopadů na naše církevní aktivity i na náš všední život.

Protože staršovstvo zastupuje sbor, mělo by být i jakýmsi zmenšeným obrazem sboru. Sku-

tečně je tomu tak víc než kdy jindy. Vidíme tu vyvážené zastoupení generací i přístupů – od progresivních po spíše usedlé. Právě tak totiž vypadá struktura členů sboru. Při rozhodování pak dominuje bratrský konsensus – ve staršovstvu nenajdeme žádné frakce, lobující skupinky ani vůdčí osobnosti strhávající na svou stranu, jak se to mnohde děje. I to je opět vizitka celého sboru s tradičně dobrými vztahy bratří a sester.

Již před lety se v tehdejší mládeži ozval hlas, proč prý církev instituci staršovstva nepřejmenuje. Jednak takové označení musí navenek působit komicky (to je bohužel asi pravda), jednak vyvolává dojem čehosi zkratnatělého, a konečně přehlíží mladé, kteří v zásadních rozhodnutích mají mít také co říci. Tak proč prý výbor nenazvat prostě výborem. Nejsme politické uskupení ani nechceme bořit historické tradice (na nichž si notabene mnohdy zakládáme), ale faktem zůstává, že pojem staršovstvo pro naše současné složení opravdu není zrovna přiléhavý.

Konečně ještě jedna dobrá zpráva. Církevní zřízení rozeznává kromě staršovstva další volený orgán, sborové zastupitelstvo. Jde o důsledně demokratickou strukturu, paralelu civilních sdružení s výbory rozdělenými na předsednictvo a plénum, která se však v podmínkách naší církve dávno stala formalitou. Ve Strašnicích jsme zastupitelstvo formálně nezrušili, jen je již nevolíme. A přece zde jakési nezvolené, přirozeně vzniklé a stále se tvořící zastupitelstvo funguje. Zcela spontánně a flexibilně. To jsou všichni ti, kdo tak říkájíc žijí nejen se sborem, nýbrž ve sboru. Kdo jsou ochotni v tom či onom pomoci, přijít s nápadem, hledat řešení, převzít úkol. Takových u nás není málo, ba naopak. A mohli se staršovstvo opřít o takovouto členskou základnu, pak se jeho práce nestává břemenem, ale radostí.

Víme však, že za taková pozitiva musíme být vděční především Pánu. Neboť jak praví žalmista, „nestaví-li dům Hospodin, marně se namáhají stavitelé“.

Už se mi dýchá lépe

Každou neděli bez potíží vstávám a rádi jedu s rodinou do strašnického evangelického kostela. Dělam to pomalu už třicet let a jen těžko se smírůju s tím, že s další třicetkou už nemůžu počítat. Těším se na známé tváře a na rozhovory na kruchtě, na velikonoční a adventní besedy, ano, i na klidný a neobvykle laskavý úsměv pastýře sboru při podávání chleba a vína v okruhu kolem stolu Páně. Musím se přiznat, že mě ten evangelický „podnik“ v Praze 10 přirostl k srdci.

Když jdu pomalu do „naší“ lavice, zastavím se nejdříve u vynikajícího klavíristy a samozřejmě nepřehlédnu sborového básníka a dramatika, zkontroluju docházku věrných sester dříve narozených, které sedávají v prvních lavicích, a při společném zpěvu mám radost z toho, že mnozí účastníci bohoslužeb bez potíží zazpívají jednočárkové d, se kterým už já mám potíže. Pomalu se učím být trpělivý k projevům sborové drobtiny, která se hlásí ke slovu a nečekaně odpovídá na kazatelovy úvahy. Co mě ale v posledních dnech zarazilo? První lavice byla už po několikáté prázdná a neslyšim z ní obvyklé hlasité AMEN. Říkám si v duchu: Že by bratr sochař někde tajně v neděli tesal a pral se s kamenem, dřevem nebo hlinou? Sháním informace a dovídám se nečekanou a smutnou zprávu. Byla to neopatrnost chodce, nebo neodpovědnost řidiče, že jsem našel

bratra Jilemnického ve střešovické nemocnici na oddělení JIP-B a se strachem jsem seděl celou hodinu vedle postele a marně čekal, že těžce zraněný pacient se mnou zahájí s úsměvem rozhovor, vezme mě na vědomí a ujistí o tom, že vše bude zase v pořádku. Čekal jsem marně. Zlomené nohy, poraněná žebra a lopatka, umělé dýchání, to byl neutěšený rozměr ošklivého úrazu a smutná realita

O významu kříže promluvil farář Klinecký v Mostě při instalaci děl Ivana Jilemnického

plná bezmocnosti, strachu a bolestného očekávání. Nepadlo žádné slovo, nebyla řečena žádná věta, jen ticho. Snad to dobře dopadne a lékaři všechno zvládnou, myslím si v duchu. Měl jsem strach a po návratu domů jsem měl dlouho o čem přemýšlet...

Dnes se mi už lépe dýchá a věřim, že první lavice nebude dlouho prázdná a zase uvidim štíhlého muže s nepřehlédnutelnou kšticí a kloboukem na hlavě, jak jde do kostela a tam znovu zazní po každé modlitbě pokorné a vyznavačské AMEN. A na kruchtě se posadí mezi věrné spolustolovníky. Už se nemůžu dočkat.

- zř -

**Křtitelnice z dílny
Ivana Jilemnického**

Strašnické koncerty

 Před devíti lety se strašnické staršovstvo rozhodlo zařadit do sborového programu v zimních měsících cyklus tří nedělních podvečerních koncertů. Hned první ročník vzbudil značný zájem a další ročníky ho pak jenom potvrdily. Zřejmě si zde hrálo do not několik skutečností, které se navzájem dobře doplňily. Dny nejmrazivějšího měsíce v roce jsou ještě hodně krátké a kolem půl páté už tma žene člověka někam pod střechu, prostor pod střechou strašnické modlitebny má určité kouzlo ve své prostotě, dobré varhany a navíc je akusticky velmi zajímavý a konečně svou roli jistě sehrálo i to, že koncerty nabídlly kvalitu.

Někdejší klimentský varhaník, profesor Jaromír Urbanec, si prý kolikrát při poslechu až příliš diletantského muzicírování v církvi, kdy hudba prohrávala vysoko na body, ulevoval poznámkou, že tohle už snad není žádná musica sacra, ale sakra muzika. Při strašnických hudebních podvečerech by důvody k podobným povzdechům neměl. Když jenom připomeneme varhanní umělce – Bohumíra Rabase, Jaroslava Tůmu, Dorotheu Fleischmannovou, Aleše Bártu či Petra Rajnohu – a k nim přidáme komorní soubory jako Variace – sdružení Českých filharmoniků, duo Musica grata, soubor starých nástrojů Harmonia delectabilis, a navíc řadu znamenitých sólistů zpěváků a instrumentalistů, je za čím se ohlédnout. Také žánrově přinesly koncerty mnoho zajímavého. Zcela pochopitelně zněla v evangelickém prostředí často hudba Johana Sebastiana Bacha a jeho severoněmeckých předchůdců a v ní tak mnohá a zajímavá zpracování protestantských chorálů. Jeden z nich

– Wie schön leuchtet der Morgenstern (Jak pěkně svítí denice) jsme si jako cantus firmus zazpívali dokonce všichni se souborem Harmonia delectabilis v chorálové předehře Christophu Geista. Kromě varhanní hudby jsme z Bachova díla slyšeli také posluchačsky velmi náročné flétnové sonáty, či naopak poslechově vděčný a známý Braniborský koncert č. 4. Při brilantním Mozartově Alleluja se prostor modlitebny rozzářil a myšlenky letěly vzhůru, při varhanních skladbách francouzských autorů 19. a 20. století se spíše člověk nořil do sebe. Objevem pro mnohé bylo dílo Aarona Coplanda či skladby terezínských autorů. Skoro mě napadá, že ve Strašnicích už není v tomto směru moc čím překvapit.

V posledních letech se pak stalo hezkou tradicí svěřit jeden z koncertů cyklu mladým umělcům. Jenom ve strašnickém sboru a v okruhu jeho přátel jich máme celou řadu – a vynikajících. Letos nás o tom přesvědčily sestry Barbora a Marie Waldmanovy, Tereška Nováková a Lukáš Pařík, před nimi nám svým mladistvým elánem i uměním sloužil strašnický komorní orchestr.

Sám léta zastávám názor, že církev má dělat pouze to, v čem je nezastupitelná. Praha přitom „přetéká“ koncerty a dobře se bez nás v tomto směru obejde. Jenže tohle moje přesvědčení a moje rozpaky nad množením již beztak přemnoženého pořadáním dalších koncertů poněkud ustupují s poznáním, že na ty strašnické nedělní podvečery přicházejí posluchači kromě hudby také kvůli potřebě ztišení a kvůli společenství. Ostatně při každém koncertu zní slovo k zamýšlení.

Milé sestry, milí bratři, kdybyste časem získali dojem, že koncertům dochází dech, či ještě spíše že době, jejím otázkám, potřebám a nárokům by více a lépe posloužila a odpověděla nějaká jiná aktivita sboru, stačí poklepat na rameno. Schopnost naslouchat době, hledání oslovitelnosti dnešního člověka i velkou míru otevřenosti bychom měli v církvi mít.

Jan Balcar

Doba nás přivádí i k přemýšlení nad jazykem. Nové situace si žádají nové pojmy, staré výrazy se dostávají znovu do oběhu a nutí nás oprášit pravopis.

Rozhovor s jiným náboženstvím může vést pouze člověk zakotvený ve své víře, o jazykových novinkách může poctivě přemýšlet člověk s dobrým jazykovým základem.

V rámci mezináboženského dialogu je třeba kupř. promyslet pojem „mezináboženský“. Je to správné? Snad ano, pojem vznikl podobně jako adjektiva „mezinárodní“ a „meziobratlový“. Latinské „inter“ je zde použito spíše ve smyslu „navzájem, vespolek“ než jako prostorové „mezi“, ale „spolunáboženského“ dialogu bych se účastnit nechtěl. „Mezináboženský dialog“ sice také nezní hezky, ale je důležitou součástí současné kultury.

Je třeba si připomenout pravopis některých náboženství. Jde nejen o gramatiku, nýbrž i o etiku soužití s druhými. Takže: „Žid“ se píše s malým i velkým písmenem, podle toho, chceme-li zdůraznit národnost (Žid) nebo vyznání (žid). Buddhismus a všechny odvozeniny se píše vždy se dvěma „d“. Vyznavači islámu nikdy nejsou „mohamedáni“, nýbrž muslimové.

Sám jsem používal tvar „moslim“ v domnění, že tvar je bližší arabskému znění a tedy vyjadřuje více respekt. Ale na výslovnost se mě zeptal všímavý mladý člen sboru a tak jsem začal pátrat. Poradna Ústavu pro jazyk český AV ČR sdělila: „V případě nejistoty doporučujeme nahlédnout

Mezináboženský dialog a pravopis

do Nového akademického slovníku cizích slov, ten v tomto ohledu lze považovat za kodifikační zdroj. (...) Slovník uvádí pouze podobu muslim, která je v češtině užívaná dlouhodobě a značně ustálená a kterou doporučujeme užívat. Podoba moslim se v češtině vyskytuje jen velmi zřídka, patrně vlivem cizích jazyků.“ Student arabštiny na UK FF k tomu dodává: „Ve shodě s arabským originálem (,muslimun‘) by se mělo říkat vždy muslim.“

Pojmy a pravopis mohou působit nedorozumění. V padesátých letech to učitelé u nás měli těžké (ostatně kdo ne?), zvláště byli-li křesťané. Jeden tehdejší učitel vyprávěl, že navštěvoval shromáždění pražského baptistického sboru, ač baptistou nebyl. Někdo ho udal a on musel jít „vysvětlovat“ na okresní partajní výbor. Vrátil se domů a vyprávěl manželce dojmy: „Viš, co mi ti blbli řekli? Prý porušuji morálku socialistického učitele, protože jsem kazatelem u buddhistů!“ Partajnímu ideologovi byl baptista jako buddhista, ale my bychom měli mít jasno, ač se máme rádi s oběma.

- pakl -

Při bohoslužbách i jiných setkáních je v modlitebně zatopeno, vyvěšeny písničky, srovnány zpěvníky, květina na stole Páně, uklízeno a další spousta drobných záležitostí. Mnohdy je ani nevímáme. Za tím však stojí již deset let obětavé práce

našich sester kostelnic Jany a Kateřiny Potočkových. Za jejich zvlášť obětavou a dobrou službu jsme velmi vděční.

Uvítali bychom pomocníka v roli údržbáře, schopného dobrovolníky příležitostně

podle potřeby provádět menší práce zámečnické, zednické, elektrikářské či instalatérské. Ochotný zájemce se může přihlásit v kanceláři sboru, u předsedy hospodářské komise Waltra Hanusche nebo přímo u bratra faráře.

Starší kopírku, která po dvanácti letech přestala sloužit našim potřebám, jsme věnovali farnímu sboru v Českém Brodě. Sbor poslal našemu staršovstvu dopis, ve kterém děkuje a dar velmi oceňuje. V našem sboru už rok slouží nový tiskový stroj.

Dvakrát konfirmandem

Přišel jsem do svého nynějšího sboru podobně, jako přichází dítě na svět. Někdo ho tam přivede a dítě kouká a čeká, co jako bude. Jenom jsem nikterak neřval, když se mi chtělo na mládež.

Znal jsem několik místních mládežníků z různých táborů a biblických kurzů, ostatní lidé se v mé mysli dali shrnout pod lehce imaginárním vyjádřením „sbor“.

Neznaje ještě zcela místní poměry, přišel jsem na první zářijové setkání mládeže o hodinu dříve. Několik milých úsměvů od přítomných konfirmandek mě přesvědčilo, že to nebyl zase tak špatný omyl, a ihned jsem byl horlivý si znovu odpovědět na lekc-keré otázky, které se ke mně přece jindy a jinak nedostanou. Farář byl milý, jako by i jemu bylo kdysi patnáct nebo dvacet.

Během roku jsem se ještě párkrát stavil o hodinu dřív. Faráře těšila přítomnost mládežníků na konfirmandech a mě zase těšily ty milé úsměvy.

Konfirmandi byli v létě konfirmováni a ve mně tak trochu přece jen zůstala ta touha znovu se zabývat otázkami, které se ke mně jindy a jinak nedostanou. A také po společenství, které je tak trochu jiné a jinak od starší mládeže.

V čem jiné a jak jinak, ptáte se... Četli jste někdy opakovaně svou oblíbenou knížku z dětství? (Nebo jste ji četli svým dětem?) Představte si všechny nejdůležitější otázky na světě, otázky, které se týkají vás osobně, a předčítejte si je jako takovou knížku stále znovu, sami i společně se svými kamarády. Otázky z dětství, z dospívání, z dospělosti.

To jsou pro mne setkání konfirmandů.

Jedna z oněch konfirmovaných kamarádek se mnou začala chodit. Do divadla, na procházky, a také na konfirmandy, podruhé. Chybělo jí ono specifické společenství, otázky, kterými se jinde a jinak tolik nezabývá.

Tak jsme se stali pravidelnými účastníky dvou setkání, malým generačním mostem mezi mládeží a konfirmandy.

Málokterá činnost nám tak rozšířila obzory, duchovní, duševní i lidské, jako neustálé připomínání otázek, které se nás i ostatních v životě tolik týkají.

Občas si tedy radostně vzpomeneme, jak jednou přišel jeden mládežník na mládež o hodinu dřív...

Dalibor Nečas

Konfirmace 15. 5. 2005

Sborový výlet směřoval mimo jiné do Německa. Jen malý kousek přes hranice, s rychlým a hladkým odbavením. Vždyť o co jde, v rámci Evropské unie!

Ano, o co jde. Překročení hranic tam a zpátky je přece něco tak přirozeného, jak přirozené je naše odvěké těsné sousedství, kde prostě nemohl neexistovat kontakt a prolínání. Se všemi pozitivy a ovšem i s třecími plochami. Dynamický vývoj vztahů mezi blízkými kulturami odlišného jazyka v geograficky shodném středoevropském prostoru. A nakonec, snad jako dovršení, v jednom nadstátním útvaru.

A přece...

Tady někde u té zatáčky bývala první pancéřová závora, musím pokaždé zavzpomínat. Zvedal ji pohraničník se samopalem, který nejdříve kontroloval vaši výjezdní doložku (několika mladým jsem se snažil vysvětlit, co to bylo, ale stejně to nepochopili – ostatně ani my jsme to tehdy příliš nechápali). Až asi po kilometru následovalo sáhodlouhé prohlížení a ověřování a teprve po dalších stovkách metrů druhá pancéřová závora střezaná samopalníky (tam se zkoumalo, zda pas i výjezdní doložka jsou již správně orazítkovány), řady zátarasů z ostnatého drátu, široký rozoraný pruh země a pak – konečně! – západoněmecká celnice. Další, byť přece jen rychlejší prohlídka ze strany znepřáteleného státu, kontrola platnosti a správnosti víz – a byli jste na Západě. Na onom svobodném Západě, o němž jste po většinu života jen snili.

Povídál se smutný vtíp, jak u těch zátarasů stojí táta s malým klukem. „A tati, kdo je za tím drátem?“ „My, hochu, my.“

Kde ty závory a zátarasy vůbec mohly být, divíme se dnes. A jak (proč?) něco takového vůbec mohlo být. Věci jsou dávno tak, jak odnepaměti být měly, a další generace si už nepředstaví, že vždycky takové nebyly. A už vůbec nepochopí, jak jsme za svoji každodenní realitu mohli považovat věci nepřirozené až zruďné.

Jistě, mělo to velmi hluboké kořeny. Podivné myšlení víc než poloviny dvacátého století, přeceňující pokrok a kolektivismus, vedlo až k takové deformaci světa, že důsledkem byly koncentrační tábory, zbraně hromadného ničení, berlínská zeď i onen zátaras. Řád byl natolik vykořeněn z řádu, až se na dlouhá léta zdálo, že jinak už nelze.

A tady se musíme zamyslet, jak vše přirozené považujeme za samozřejmost. Je to logické. Ale jak vidět, samozřejmého není ve skutečnosti nic. Všechno, i to nejpřirozenější, je dar od Boha, za nějž bychom měli být vděční. Ne každý jej má, nebo vždy měl.

Dožili jsme se pádu železné opony. (Víte ještě mládež, že se tak bariéře mezi „východem“ a „západem“ říkalo?). Ne každý se dožil.

Tady byla závora aneb O nesamozřej- mosti věcí přirozených

Narodili jsme se do totality, ale dočkali jsme se demokracie. Dočkají se jí i ti, kdo se narodili na Kubě nebo v Severní Koreji?

Všechno je dar od Pána. I ten skutečný pokrok, který nutně jednou musel zbourat zdi a zátarasy. A že by právě proto Bůh „dopustil“ ony někdejší zvrácenosti v systému věcí? Proto, aby nás vedl k poznání, že nic přirozeného není samozřejmé? Možná i tomu, možná především tomu se říká pokora.

Každopádně je za co děkovat a z čeho se radovat. Neustále. Třeba i za to, jak jednoduše dnes přejdeme hranici do „obyčejného“ Německa. Přinejmenším vzpomeňme, že ne vždy a ne každému se to podařilo.

Jiří Slouka

Bratře faráři, při bohoslužbách bývá ticho jako v kostele. To však je někdy rušeno pláčem nebo žvatláním miminek na kruchtě. Neruší tě to?

Neříkal bych to, ale když se ptáš, ruší. Dokonce nadvakrát, ba natříkrát. Dětský hlásek mě trochu „vykolejí“, takže musím do kázání zpátky „naskakovat“. Ještě víc však ruší, když vidím na tvářích posluchačů, že je to ruší. A mám radost, protože děti i rodiče do sboru patří. To mě také ruší, ale příjemně!

Dalo by se s tím něco udělat?

Už se udělalo. Pro drobotinu a její rodiče jsme vedle kruchtly vybuodovali dětský koutek se zvukovou reprodukcí z modlitebny. Bohoslužby tam slyšet jsou, ale dětské komentáře odtamtud mnohem méně.

Výborně to mají zařízené strašniční katolíci: k hlavní lodi přiléhá místnost pro rodiče vybavená audiopřenosem. Místnost je od prostoru kostela oddělena velikým dokonale zvukotěsným polarizo-

Z kruchtly se
při bohosluž-
bách ozývá
dětský pláč

vaným oknem. Z kostela do místnosti jde obraz i zvuk, nazpátek ani jedno, ani druhé. Něco takového ovšem v Kralické před osmdesáti lety nevybuodovali a teď už není kam. I když... Prozradím, že jeden mladý architekt z našeho sboru uvažuje i o tom.

Využívají rodiče dětský koutek?

Ano, někdy. Jenže se přiznávají, že v dětském koutku se přece jen necítí jako

na bohoslužbách. Jen slyšet nestačí, chtějí kontakt celého člověka s celým shromážděním. Někdy se prý z dětského koutku ozývá hovor dospělých víc než dětské hlasy. To je důkaz: dětský koutek není vnímán jako součást liturgického prostoru.

Ale někteří lidé si stýskají, že děti ruší, takže nerozumí dobře slovu od stolu Páně.

Nu, je tu dvojí problém: První ryze fyzikální: když zapláče miminko, které má maminka na klíně přímo u okna na kruchtě, maminka to slyší velmi málo, zvuk se šíří mnohem víc do modlitebny, takže rodiče ani netuší, jak je jejich malé slyšet. Druhým faktorem je, jak to trefně vyjádřila jedna mladá maminka, snížený práh citlivosti rodiče na hlas svého dítěte. Třetím „spolupachatelem“ je čas; tolik malých dětí při bohoslužbách tu ještě nebylo.

Rozumím obojím: jedni chtějí pozorně vnímat kázání a děti je ruší. Vezměme je vážně! Ale rodiče chtějí přicházet i s malými dětmi a přijít je pro ně docela velká námaha. Mají-li tedy tolik vnitřní kázně, aby i s malými caparty přišli, budme za ně vděční!

A řešení?

Jediné, ale účinné: oboustranná tolerance. Ti, kteří myslí spíše na „rušené“ účastníky bohoslužeb, si vzpomenou, jak cenná je účast dětí a jejich rodičů. Ti, kteří myslí spíše na děti a jejich rodiče, si připomenou, že dětský koutek je dobrý kompromis. Rodiče půjdou s dětmi rovnou na kruchtly, nikoli do modlitebny a dětský koutek využijí.

A my „dole“ v modlitebně budeme vědět, že děti na bohoslužby patří a jejich rodiče také. Až uslyšíme nějakého mrňouse zase něco dodávat ke kázání, řekneme si: „To je přece budoucí presbyter, kurátor nebo možná synodní senior! A přece se kvůli nějakým breptnutím budoucího seniora nenecháme vyrušit při bohoslužbách!“

Po převratu měly církve v mnoha médiích doslova otevřená vrata. Na naše poměry se neuvěřitelně velký prostor ve vysílání a na stránkách tisku postupem času změnil na omezené zprávy o významných svátcích v roce. *Jak to vidíte vy, jako člověk, který je „uvnitř“? Neznamenáváte již posun ve vztahu k církvím?* jsem se zeptala muže nadmíru povoláného, evangelického faráře a redaktora pražské redakce náboženského vysílání České televize – Michaela Otřísala.

Tehdejší boom náboženských zpráv měl hned několik příčin. Mísilo se v něm upřímné překvapení mnohých, že cosi jako církev ještě existuje, s trochu naivním očekáváním rychlé morální očisty společnosti pomocí starých osvědčených principů, které církev spravovala a cizelovala. V rámci špatného svědomí z opuštění „starých dobrých pravd“ pak probíhal s podporou médií celonárodní doškolovací kurz, který církev považovala za znamení vycházející hvězdy svého nezastupitelného poslání spoluorganizování společnosti. Každý kurz ovšem končí, skončil i tento a s ním i společenská poptávka tohoto druhu. Církev se z pohledu médií zařadila mezi ostatní zájmová sdružení, která mají jen tolik pozornosti, kolik si jí „zaslouží“ svými skandály, nebo naopak pronikavou vůní nezištné a nekalkulující pomoci.

Letošní půlnoční v přímém přenosu od Martina ve zdi nebo ekumenická bohoslužba věnovaná A. Schweitzerovi, přenášená od Klimenta, ale i Cesty víry mapující práci potulného evangelického kazatele Petra Brodského dávaly značný prostor. Víť, byly Vánoce...

Svátky jsou pro programové pracovníky televize klíčem k otevření rozsáhlejších vysílacích časů, protože tu vzniká jakási společenská poptávka. Zvláště vánoční vysílací schéma (podobně jako to silvestrovské) se připravuje dlouho dopředu. Většinou je snaha vytvořit koktejl sváteční atmosféry s dávkou filmových biblických příběhů,

romantických rodinných filmů a církevních promluv či bohoslužeb. A je pak na dramaturzích náboženských pořadů (potažmo pak církvích), zda do koktejlu nabídnou „klasiku“ obvyklých svátečních bohoslužeb (svým způsobem takovou starou ozdobnou třesinku na máslovém dortu konzumu), nebo se pokusí vánoční evangelium vyřídít nějakou novou, překvapivou formou. Právě o to usiloval přenos půlnoční od Martina ve zdi a novoroční ekumenická bohoslužba od Klimenta – při nutném respektu k žánru a formě nově interpretovat a ztvárňovat obsah.

Často slyšíme od novinářů na otázku, proč o křesťanských církvích více nepíšete, odpověď, že jim nic zajímavého nebylo nabídnuto. Ne vždy tomu tak ale je.

Novináři jsou členy této společnosti a ta obecně řečeno nečeká od organizovaného náboženství mnoho, snad krom špetky té charity, kterou někdo dělat musí. Chybí jim tudíž přirozená motivace pojednávat o něčem, co není „in“, co není ve vzduchu, co nemá potenciál přitahovat pozornost, vzrušovat.

**Smyslem
náboženství
je dobrý
člověk**

Úvaha, že s vaničkou neoblíbených církevních struktur je vyléváno i dítě obecně sdílených duchovních hodnot, které jsou v nevykloubených společnostech jakýmsi pletivem nepsaných morálních zákonů, principů, které nikdy nepůjde beze zbytku vtělit do paragrafů zákonů a přece musejí platit, taková úvaha je pro ně příliš složitá. Tlačí je do polohy jako by osvícenských buditelů, kterými nechťejí a neumějí být. Na naší straně tedy zbývá jen

trpělivost, že občas se něco „čapne“ a vejde do obecného povědomí, a třeba i trocha pocho- pení pro to, co má šanci na našem usilování vzbudit pozornost.

Jakým způsobem by podle vás měla církev pracovat na tom, aby získala více místa v médiích? Nemám samozřejmě na mysli pořady náboženského vysílání v rozhlasu a v televizi.

Nejméně šťastné by bylo pokoušet se o institucionální zajištění takového prostoru. V případě veřejnoprávních médií je povinnost vysílat náboženské pořady dána zákonem. Jakkoliv nás to v náboženských redakcích jistým způsobem drží nad vodou v „nekalé“ konkurenci zábavných žánrů, znamená to na druhé straně také to, že jsme odkazováni do těch našich zákonných mezí, nápadně připomínajících nábožná ghetta. Myslím, že církev by měla pracovat na své transparentnosti a komunikativnosti, trošku by mohla zapracovat i na své usměvavé aroganci majitelů věčných pravd, nesrovnatelných s moderními náhražkami. A ze všeho nejvíc by si měla udržet svobodnou svrchovanost vůči médiím, která by je ani neadorovala, ani nezatracovala. Věřím, že veselá jistota, že ty opravdové dějiny se nedělají v parlamentech a médiích, nýbrž tam, kde jsou lidé k sobě solidární, laskaví a pravdiví, se nakonec „provoní“ až do hlavních zpráv a na první stránky.

U nás bohužel není zvykem zajímat se o názor církvi, třeba na politickou situaci a pod., jako je tomu v zahraničí. Neměla by také církev například nabízet analýzy událostí, politické komentáře?

Ke komentování jsou zváni buď odborníci (politologové), profesionální politici (tj. ti, kteří jsou v tom namočení, případně jsou pachatelé), nebo ti, jejichž názor z nějakého (někdy hodně hloupého) důvodu společnost zajímá (tzv. celebrity). Takže nejen církev, ale i spousta dalších je tak říkajíc ze hry. Církev vygenerovala několik osobností, které tu a tam zvány jsou. A já si dokonce troufnu říci, že je to tak v pořádku, když křesťan nemluví

za církev, ale komentuje věci z hlediska vlastní víry. Z dosavadních mediálních zkušeností vím, že není nic kulatějšího a omyvatelnějšího než to, co církevní představitel říká za celou církev.

V českých médiích jako by existoval strach oslovovat církev s výjimkou senzacechtivých témat, strach z pronikání náboženského poselství...

Nemyslím, že je to strach, spíše nedostatek očekávání. A senzačním tématům se daří tam, kde je možno očekávat dotyk s něčím tutlaným, zametaným pod koberec. Někteří představitelé svou tajnosnubnou vizází a jednáním jsou časovanou bombou skandálů. Kdyby se mě někdo ptal na radu, poradil bych maximum otevřenosti. Pokud má církev dojem, že jejím úkolem je hrát společenství andělů, pak bude vystavena stejnému karikování jako všechno jiné namyšlené a zkamenělé. Když budeme umět mluvit a žít jako ti, co pravdu hledají, nikoli vlastní, když se budeme umět nad sebou zasmát a přestaneme si plést nás samotné s tím, co neseme a jsme tím nesení, bude takových tendencí jistě ubývat.

Určitě je důležité, že se církev dohodly na společné práci v rozhlasových a televizních redakcích. Dovolte mi ale na závěr otázku, kterou často slyším: Nezdá se vám, že evangelíci jsou v médiích poněkud přehlíženi?

Existuje žurnalistický samopohyb, kterému by se s úspěchem dalo také říkat lenost. Ta se projevuje tím, že když je z nějakého důvodu třeba napsat, natočit něco o náboženství, jde se tam, kde je něco na první pohled vidět. A vidět jsou katolické kostely, katolické osobnosti atd. Přesto si myslím, že to menšinové protestantství nemá ztracené. Krom hledání tajemna či tajemství, na něž jsou naši katoličtí spolubratři větší experti, existuje i touha po sekulární svatosti, zbožnosti, která je zakotvena v jakési naději, že smyslem všeho náboženství je dobrý, ne zbožný člověk.

Ptala se Ivana Benešová

Rekreace v Chotěboři

Strašnický farář spolu s manželkou Milenou letos povedou první běh rodinné rekreace v církevním středisku v Chotěboři (30. června – 7. července 2007). Rádi se ve středisku v té době setkají s přáteli ze sboru, manžely, rodinami s dětmi i jednotlivci.

Chotěbořské „Evangelické středisko“ vzniklo skoro již před půlstoletím jako možnost letních rekreačních pobytů. Středisko se nachází na mýtině v lese, asi kilometr od centra Chotěboře. Jednoduché ubytování prošlo v minulých letech zásadní rekonstrukcí – budovy, dřive z dřevěných materiálů, byly nahrazeny zděnými stavbami, výrazně se zlepšila

hygienická zařízení. Dvou-, tří- a čtyřlůžkové pokoje poskytují základní pohodlí pro letní rekreaci. Středisko nabízí více než osmdesát míst, přesto bývá v létě téměř obsazené. Součástí nabídky je celodenní stravování.

Ubytování je vhodné pro všechny, kteří v létě nepotřebují luxus a přivítají společenství dalších. Pobytů se účastní rodiny s malými i většími dětmi i starší generace. Je příjemné, účastníci se jednoho běhu přátel či celé skupinky z jednoho sboru.

Farář s manželkou – vedoucí běhu – mají několik rolí: vedou ranní či jiné pobožnosti, případně další program podle dohody

a zájmu, starají se o hudbu i o dobrou náladu. Plní zde také roli pastoračních pracovníků, s nimiž je možné hovořit o svých radostech i starostech.

Na internetových stránkách <http://es-chotebor.evangelnet.cz> najdete další informace, fotografie i formulář přihlášky. Nemáte-li přístup k internetu, vyřídí vám vše potřebné kancelář sboru.

Rekreační pobyty probíhají v týdenních bězích celé léto, ale ten „nás“ bude na samém počátku prázdnin:

30. června – 7. července.

Přihlášky je nutno podávat co nejdříve, obvykle se červencové termíny naplní již začátkem jara!

Hory mládeže - Valtínov 2007

Strašnická mládež jezdí každý rok na hory. Cíl přitom sledujeme několikaletý: být spolu a něco přitom zažít, trochu sportovat a promyslet některé ze zajímavých témat, před než nás staví život i naše křesťanství. Stalo se z toho úsloví: když na něco nemáme hned odpověď, říkáme „to je téma na hory“.

„Hory“ budou i letos. Nikoli však v ostrých kopcích, nýbrž v příjemné pahorkatině „české Kanady“, krásné přírody mezi Jindřichovým

Hradcem a Dačicemi. Lesy, spousta kulturních památek, zajímavé lokality. Ubytování na bývalé faře, skromné (taky co bychom chtěli za 50 Kč za osobu a den), ale pohodlné! A hlavně – jen pro nás! Především doufáme, že s námi pojedou všichni letošní konfirmandi, aby poznali příjemnější stránku života mládeže ve sboru! Mládež někdy říká, že farář říká, že pro čerstvé konfirmandy je to povinné. Klidně to tak vezměte, ale s úsměvem! 5. – 12. srpna 2007.

Následující text, předepsaný všem sborům církevním zřízením, se píše velmi snadno. Strašnický sbor ve všech svých oblastech i podobách patří k dobrým, stabilním, dobře založeným církevním jednotkám. Vede nás to k jedinému vyjádření – k veliké pokorné vděčnosti. Uvědomujeme si, jak málo na tom máme podíl, protože kolik je takových, kteří se snaží, usilují, zápasí a takovou větu napsat nemohou.

Následující text, předepsaný církevním zřízením, se píše velmi obtížně. Jednak by mohl, ba měl v mnohém zůstat stejný jako ten loňský, vždyt v základním se mnoho nezměnilo a na detaily není prostor. Také nutí popisovat věci nezajímavé, skutečnosti, které jsou možná důležité pro statistiky, ale nikoli pro vyjádření toho, co a jaký sbor doopravdy je. Nakonec se střetává hledisko vyčerpávající přehlednosti a zároveň čtivosti textu. Výsledek nemůže být dobrý.

„Výroční zpráva“ je jako literární žánr nešťastná. „Zpráva“ podléhá novinářskému pravidlu „špatná zpráva – dobrá

zpráva“, není-li špatných zpráv, nemají noviny o čem psát. Sborový časopis je našťástí trochu jiné periodikum. Jeho hlavním těžištěm je sbor, toho těžištěm je – dobrá zpráva! Pro bulvár nezajímavá, pro křesťana klíčová. Pak snad lze říci, že i dobrá, příjemná výroční zpráva není ve sborovém dopise předem odsouzena k nečtení.

Vděčnost má i svou vážnou stránku

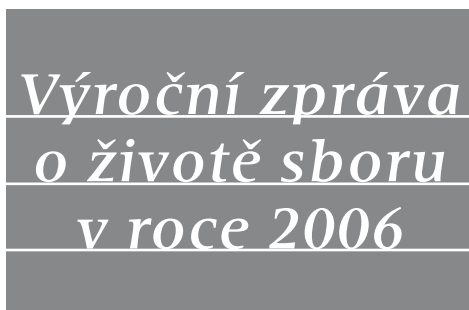
I letos můžeme opakovat, že sbor je živý, stabilní, početný, aktivní. Mají v něm místo všechny generace, malé i větší děti, mládež, střední i starší generace. Zvláštní radost přinášejí do sboru malé děti, dobře je to vidět při bohoslužbách – na kruchtě je často celá mateřská školka s jeslemi dohromady, caparti se tam batolí, vrní, žvatlají, to tu dlouho nebylo. Mládež se někdy

nevejde do žlutého pokoje, schůzky, při nichž je přes dvacet lidí, nejsou výjimkou. Roste počet účastníků setkání starší generace. Tak to má ve sboru být, nikdo nemá chybět. Jestliže jsou ve sboru převážně či jenom starší a staří, je to stejně špatné znamení, jako když je sbor tvořen jen mladými. Obojí již naše církve zažila a obojí působí stejnou starost.

Sbor je stabilní i ekonomicky. Není „bohatý“, ale stačí na své závazky. Ani tato situace se dlouhodobě nemění – díky obětavosti členů. Podrobněji o tom v hospodářské části výroční zprávy. Nyní jen řekněme, že sbor vedle svých úkolů může pomáhat i jiným, jak je potřebí. Své dary odvádí jak při celocírkevních sbírkách, tak při vlastní dobročinnosti, kde je potřebí.

Vážnost působí srovnání sboru s jinými, zejména s venkovskými sbory. V mnoha menších i malých společenstvích církve je ochotných, obětavých i aktivních lidí tak málo, že prostě na všechny úkoly církve nestačí. Vidí to zejména ti členové sboru, kteří pracují

v celocírkevní nebo seniorátní oblasti. Farář byl však několikrát vděčným svědkem i toho, že tuto stránku života církve si uvědomují nejen starší a zkušení členové sboru, ale i mládež. Nejde zdaleka jen o peníze, jde o sborový život, o výchovu dětí, práci s mládeží, pastorační potřebných. V oblasti ekonomické je ovšem nouze nejpatrnější, alespoň na první pohled. A tak slyšíme-li, že náš „sbor je bohatý“, uvědomujeme si nevážnost a nebezpečí takového přívlastku, patří-li hmotné situaci sboru. Ekonomický subjekt, který se stará o čtyřpodlažní budovu s řadou nájemních bytů i o živý provoz sborových prostor a který je vázán nemalými finančními úkoly celocírkevními, se při tvorbě rozpočtu musí pohybovat řádově ve vyšších číslech než normální rodina.

Výroční zpráva o životě sboru v roce 2006

Náš sbor není bohatý finančně. Je však bohatý lidmi a jejich láskou, aktivitou a obětavostí.

Československá evangelická církev za staletí vnější nepřítomnosti načerpala zásobu zvláštní svěřeposti, kterou nelze zkrusit prostou nepřítomností vlád a stran – to jsme si vyzkoušeli ve druhé polovině 20. století. Evangelická církev tu být má, je nezvratným přesvědčením jednoho evangelického procenta obyvatelstva. Věděli jsme to od Bílé hory přes netolerantní Toleranční patent, světové války i za vlády jedné strany. Nyní žijeme v období, kdy na nás zvenčí netlačí nic. Zvenčí nic, jen uvnitř v nás chvění nestálosti, pochyb, snad i pohodlnosti. Nyní se ukáže, jak silné je evangelictví – bez vnějších opor, bez propagace, bez velkého zájmu médií i bez velkých sponzorských injekcí.

Myslíme-li takto na svůj sbor uprostřed celé církve, dostává naše vděčnost hluboký a vážný rozměr – celocírkevní solidarity. Ten nachází i najde řadu způsobů, jak se proměnit ve skutek.

Statistika a její reflexe

V r. 2005 jsme s radostí zaznamenali nárůst členů sboru. Na jedné straně byl způsoben skutečným přihlášením se do církve těmi, kteří ve sboru už žili a chtějí s ním i dále sdílet radost i starosti. Na druhé straně absolutní počet členů sboru je vždy přesným součtem nepřesných údajů, vždyť řada členů sboru zapsaných před léty nedává o sobě již dlouhá léta vědět.

Letos je počet členů sboru ovlivněn novými „Pravidly evidence členů sborů“, jak je schválilo poslední zasedání synodu. Podle těchto pravidel děti, které ve sboru žijí i se svými rodiči a sourozenci, ale nejsou pokřtěné, nepočítají se mezi členy sboru – a to i se zpětnou platností. Celkový počet členů sboru se tak o několik dětí snížil. Nová pravidla také ukládají evidovat aktivní členy jinak než „nezvěstné“, kteří o sobě vědět nedávají, a členy bývalé. Staršovstvo tak stojí před úkolem provést do r. 2009 úplnou revizi svých členských seznamů.

Týden a celý rok

Život sboru ve statistikách neprozkazuje výrazné změny. **Počet bohoslužeb** (57x) i **účast na nich** (114), vysluhování **Večere Páně** (10x) s účastí 113 jsou po léta téměř stejná. Všimnout si můžeme spíše poklesu účastníků bohoslužeb v červenci a srpnu, vyrovnaného nárůstem v ostatních měsících roku. Všimnout si můžeme spíše proměny atmosféry při stole Páně – eucharistie se opravdu stává radostnou památkou a přítomněním Boží odpouštějící přítomnosti uprostřed nás. Rádi vidíme při vysluhování Večere Páně děti, které dostávají požehnání. Se stále větší samozřejmostí je provádějí nebo přinášejí rodiče a potvrzují tak, že děti ke stolu Páně patří, být plnou účast s chlebem a vínem přijímají tradičně až po konfirmaci. Někdy přichází ke stolu Páně celá Nedělní škola a sbor tak tvoří opravdu jedno tělo, jehož hlavou je Kristus.

Na bohoslužby i jiná setkání přicházejí také ti, kteří nejsou členové sboru. Hosté, návštěvy z jiných sborů a církví, příchozí, kteří se rozhlížejí po „pražské duchovní scéně“ a hledají své útočiště, vážně i hluboce a zas s jistou lehkostí a nezávazností, vlastní dnešní době. Přijímáme je rádi, vítáme i jejich trvalé zakotvení ve sboru, ale vždy zdůrazňujeme, že sbor má být otevřený na obě strany. Jen past má pouze vchod a žádný východ.

Stojíme tak před novou skutečností – zdaleka ne všichni pravidelní účastníci sborového života jsou členy sboru. Mění to nejen náš pohled na statistiky, nýbrž i odpověď na otázku, co vlastně je sbor a jeho společenství, jak je vymezeno?

Zvláštní radostí jsou pak setkání tradičně nazývaná **Hovory před křtem i po něm**. Název není přesný, setkání by se mělo jmenovat spíše „Otevřené rozhovory o životě ve světle křesťanské víry“. Přicházejí členové sboru i ostatní, křest není podmínkou ani nutným důsledkem. Rozhovory jsou mimořádně otevřené, způsobuje to jistě i komunikativní počet účastníků (7-12).

Děti ve sboru jsou radostí i úkolem. Uvědomují si to především rodiče a prarodiče, ale

i staršovstvo a ostatní, včetně mládeže, která se velmi intenzivně podílí na práci s dětmi. Děti jsou budoucnost sboru, říkáme, ale to není to hlavní. Dětství je období poznávání základních hodnot a návyků, jak by sem víra a její praxe nepatřily? Pro děti je tradičním základem Nedělní škola, název rovněž nepřesný, vždyť se zde nevyučuje, nýbrž zvěstuje! Ani **bohoslužby pro děti** nevyjadřují přesně, co se děje, vždyť shromáždění dětí je součástí bohoslužeb pro dospělé. Jsou to prostě nedělní bohoslužby se svou „dospělou“ i „dětskou“ částí. I účast dětí (17) je téměř stejná jako loni (15). Velký nárůst ovšem tvoří děti, které do „nedělky“ nechodí, děti do tří let je při „dospělých“ bohoslužbách na kruchtě někdy stejně jako starších dětí v „nedělce“! Ale děti do sboru v neděli patří, na dospělých, staršovstvu, ostatních účastnících i na rodičích je, aby tu dětem bylo dobře a ostatní aby jejich přítomnost vnímali s radostí. V týdnu se děti scházejí při **dětských biblických hodinách** ve dvou věkových skupinách (s dětmi pracují farář, student teologie Pavel Hanych, studentka pedagogické školy Kristýna Klinecká, nově absolventka UK ETF Magda Matulíková), při **setkání konfirmandů** a v **dramatickém kroužku** (vede Kristýna Klinecká). Vždy očekávanými vrcholy života dětí ve sboru jsou **vánoční divadlo** (již léta autorské – z pera našich členů sboru), **tábor pro děti** (připravovaný po léta mládeží, vedli Jakub Hála a Benjamin Klinecký), v posledních letech

pak i červnový **víkend Nedělní školy** na faře ve Hvozdnici a v lesích kolem s hrady, divadlem, zpíváním a nočním dobrodružstvím i podzemní jednodenní **výlet Nedělní školy**.

Děti ovšem řadu sborových aktivit prožívají spolu se svými rodiči nebo se staršími kamarády – učiteli „nedělky“ a mládeží. Toto setkávání generací je dobrým mostem k překonávání generačních bariér i pomocí, aby dětem ve sboru bylo dobře a „zapustily své kořeny ve svém druhém domově“. Někde je emancipace dětí od rodičů žádoucí (nedělní bohoslužby, tábor pro děti, výlety), jindy je vhodné propojení dětí i rodičů (víkend v Chotěboři, autobusový zájezd). Za zcela zvláštní důvod k vděčnosti považujeme řadu ochotných, moudrých a odpovědných **učitelů Nedělní školy**, tak početných, že někdy spíše vzniká problém, že je třeba další odmítnout. A mládež „generuje“ další schopné i ochotné, víme o nich dobře!

Mládež ve sboru tvoří velmi početnou skupinu. Průměrná účast při středečních schůzkách (14) znamená, že někdy je příchodících přes dvacet a do „žlutého pokoje“ se už nevejdou, nebýt známé, téměř neomezené „komprimovatelnosti“ mladých. Program tvoří úvaha s rozhovorem, celek trvá hodinu i déle. Dalším programem je zpívání, povídání, někdy občerstvení. Důležitou součástí je i společná modlitba. Mládež spolu tráví pravidelně i dva týdny v létě, nazýváme je tradičně **hory** a **voda**, pro

~ Voda mládeže ~

Voda mládeže bude v klasickém termínu na přelomu července a srpna. Budeme si užívat slunce na lodi i dešťů, prostě budeme spolu na řece Moravě.
Ahóóóóóóóóóóóó!

některé z nás to znamená čtrnáctidenní společenství dobrých přátel při sportu i zajímavých a důležitých rozhovorech.

Mládeží se obvykle nazývá generace mezi 15 a 25 lety. Potěšila změna ve vnímání mládeže sebe samé: zatímco v dřívějších dobách přijetí na vysokou školu znamenalo ukončení návštěvy mládeže, nyní můžeme najít v mládeži nejen vysokoškoláky, ale i starší. A zatímco kdysi měli dvacetiletí pocit, že si s šestnáctiletými nemají mnoho co povídat, vřdyť jejich zájmy jsou tak odlišné, dnes najdete v živém rovnoprávném rozhovoru patnáctiletého s pětadvacetiletým. Mládež tak v jistém ohledu předchází sbor – v setkávání přes hranice.

Po léta pocítovaná mezera mezi skupinou mládeže a střední generací se začala letos naplňovat, zatím pouze **setkáním maminek s dětmi**. Mladé maminky přicházejí většinou s předškoláky a vytvářejí společenství dětí i své vlastní. Děti jsou spolu, maminky také, při dětských činnostech, malování, všelijakém vyrábění, zpívání. O setkání pečují maminky samy s pomocí těch, které pracují v Křesťanské službě. Setkání **střední a starší generace** se rovněž konají každý týden. Jejich výhodou i nevýhodou je vytvoření přátelské semknutosti stálých účastníků. Ale obě skupiny jsou otevřené i dalším, jak dokazují noví příchozí. Vřdy je základem biblický program, ale své místo má i volný rozhovor účastníků.

Alespoň vyjmenuje některé další aktivity pro dokreslení sborového roku: **adventní i velikonoční sborové odpoledne** s programem mládeže (autorské divadlo, divadlo dětí, hudba), **autobusový zájezd** (do německého Flossenbürgu), již tradiční akce **Na prvního máje do Českého Ráje**, živě navštěvované **lednové koncerty**, **sborový víkend v Chotěboři**, **bohoslužby v přímém rozhlasovém nebo televizním přenosu**. Všude je znát atmosféra dobrých vztahů.

Pracovní skupiny a sboroví pracovníci

Některé skupiny mají svou motivaci ryze pracovní. Staršovstvo, hospodářská komise, Křesťanská služba, učitelé Nedělní školy

i příležitostné pracovní týmy (vedoucí dětských táborů) ale mohou dosvědčit, že i zde panuje dobrá atmosféra. I když se zejména farář snaží, aby „schůze“ zůstala schůzí, tedy stručně a přesně pracovní jednání, i zde bývá čas na sdílení i humor. Tak to do své zprávy pro konvent napsala po návštěvě strašnického staršovstva seniorka pražského seniorátu Lýdia Mamulová: „*Sbor jsem navštívila při příležitosti slibu nového staršovstva a s radostí jsem vnímala duch přátelství a rodinné atmosféry. Sbor je místem, kde se schází lidé, kteří se dobře snášejí a vzájemně respektují svou jinakost.*“ Odvažujeme se poděkovat nejen sestře seniorce za její slova, ale především všem, kteří na této atmosféře dlouhodobě a vědomě pracují.

Staršovstvo nově zvolené právě v roce, za nímž se ohlížíme, začalo svou práci po svém ustavení v dubnu 2006. Kurátor Petr Kocna, místokurátor Ladislav Janeček, účetní Milena Reimanová, zapisovatelé Marek Turnský a Jana Potočková stejně jako předseda staršovstva Pavel Klinecký a ostatní presbyteri a presbyterky se ve svých funkcích pohybují spolehlivě, věrně přitom myslíce na prospěch sboru i celé církve. Staršovstvo jedná jednou každý měsíc, s jeho usneseními se lze pravidelně seznámit na sborových vývěskách. Vedením sborové kroniky pověřilo staršovstvo presbytera Jiřího Slouku.

Hospodářská komise, zvolená ve složení Jarмила Fundová, Jana Potočková, Milena Reimano-

Letos o týden dřív!

Děti, pojedte s námi na tábor
19.-26. srpna 2007

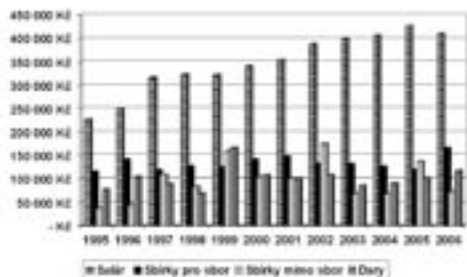
Na nejkrásnějším místě na
Vysočině – ve Valtínově.

Těší se na vás Benjamin a tým vedoucích

vá, Jan Balcar, Petr Bíca, Walter Hanusch (předseda) a Jiří Kubias, má stále více práce vinou složitých hospodářských i administrativních záležitostí. Odstoupením Jana Balcara z funkce kurátora nyní není mezi členy komise nikdo ze statutárních zástupců sboru; staršovstvo, které komisi zřizuje a volí, se otázkou bude zabývat.

Křesťanská služba má nyní ve svých řadách sestry mladé i starší. Úkoly, o něž toto společenství pod vedením Daniely Hanuschové usiluje, mají široké spektrum – od praktických starostí o „věci vezdejší“ (občerstvení při různých příležitostech) přes pastorační práci mezi staršími a starými, zejména osamělými členy sboru, dobročinná služba pro potřebné ve světě (nově se pokoušíme o praktickou spolupráci s některým střediskem pomoci potřebným při rukodělné práci).

Středisko Diakonie Ratolest je vázáno dlouhodobou dohodou o spolupráci sboru a střediska. V tomto roce se naše spolupráce projevovала několika způsoby: členové staršovstva a sboru pracují v představenstvu střediska (předsedkyně Kateřina Potočková), dva strašničtí hudebníci každý týden připravují pro Ratolest půlhodinové hudební pobožnosti, příspěvky členů sboru pro potřeby střediska i pravidelný jednorázový dar sboru 30 000 Kč. Středisko pracuje spolehlivě, s dlouhodobou vizí ředitelky Vlasty Bešćecové. Změny v Řádu diakonické práce, přijaté synodem r. 2006, se vztahu sboru a střediska dotknou přesunutím některých pravomocí ze sboru na ústřední dozorčí radu Diakonie ČCE; věříme, že skutečných a dobrých vztahů Ratolesti a strašnického sboru se změny nedotknou.

Ve **sborové kanceláři** pracují tři sestry. Na částečný pracovní poměr Magdaléna Míková, mající na starosti běžnou týdenní agendu s výjimkou finančních a hospodářských záležitostí, na smlouvy o provedení práce Milena Reimanová s úkolem pečovat o hospodářské a účetní záležitosti a dobrovolnice Wanda Malá. Dohromady sestry tvoří mnohem více než jeden stálý pracovní poměr, sestry mohou pomoci jedna druhé tam, kde jedna nestačí. O dopisy pro narozeninové jubilanty pečují spolu sestry Slavie Radechovská a Jana Černá. O **varhanní doprovod** se starají Eva Waldmannová a Rut Škrabalová. Jejich nenápadná práce tvoří velmi důležitou součást bohoslužeb, podobně i Jana a Kateřina Potočkovy svou prací **kostelnic**.

Bez těchto sester by se, troufám si vyslovit, sborový provoz zastavil v několik málo dnech. Dík za práci všech!

Nakonec zmiňme ještě **faráře** sboru Pavla Klineckého. Vyjádřeme to stručně citátem z dopisu, jímž strašnický kazatel odpověděl jinému sboru ČCE na otázku po možné kandidatuře za tamního faráře: „*Loni jsem byl strašnickým sborem zvolen na období. Přijal jsem to jako závazek, jenž se pokouším naplnit. (...) Před třemi lety jsem přijal práci v synodní radě, tato práce mě zahrnuje dalšími povinnostmi, pro něž nemohu dostát všem svým úkolům ve sboru. Volební období v práci synodní rady končí za tři roky. Rád bych potom strašnickému sboru vynahradil svůj dluh a splatil mu jeho současnou trpělivost s mou prací v ústředí církve.*“

Milé sestry a milí bratři, presbyterky a presbyteri, členové sboru, přátelé mladí, starší i staří, budme i nadále společenstvím, kde se daří osobním přátelstvím, bratrské lásce i otevřenosti pro příchozí. Využívejme vděčně darů, které jsme dostali jako jednotlivci i jako společenství. Společně prosme i děkujeme a ve vši pokoře se radujme z blízkosti svého základu – Pána života i smrti, celého světa, toho, který je cesta i pravda i život sám.

Osobní zprávy

POKŘTĚNÍ V ROCE 2006

Karolína Kubíková
Vojtěch Kubík
Kateřina Šubertová
Berta Smolíková
Sára Smolíková
Adam Čapek

PREZENTACE

Ráchel Řeháčková

ODDÁNÍ V ROCE 2006

Lenka Matějková a Vilém Faltynek
Alena Šichová a Ondřej Černý

PŘISTOUPILI,

PŘISTĚHOVALI SE DO SBORU

Dalibor Nečas
Magda Matulíková

ZEMŘELÍ V ROCE 2006

Jaroslav Souček
Petr Pechar

Mariana Segenschmidová
Marie Benešová
Marie Wurstová
Čestmír Vorlíček
Věra Pokorná
Vítězslav Sedláček

VYSTOUPIL ZE SBORU

Drahošlava Štrumbausová

ZÁKLADNÍ ÚDAJE O SBORU

Počet členů sboru k 1. 1. 2006 797

PŘÍRŮSTKY

	+ 8
křtem	6
přístupem	1
přistěhováním	1

ÚBYTKY

	- 9
úmrťm	8
výstupem	1

Počet členů sboru k 31. 12. 2006 796

Úřední hodiny ve farní kanceláři

Úterý, čtvrtek, pátek: 8.30–12.00
středa: 14.30–18.00

Návštěvu v jinou dobu je nutno domluvit telefonicky
(274 811 226, 608 236 446)

nebo e-mailem (sbor: strasnice@evangnet.cz, farář: pavel.klinecky@volny.cz).

Jarní kalendárium

25. 3.	Ne	9.00	výroční sborové shromáždění
1. 4.	Květná neděle	9.00 15.00	bohoslužby s VP velikonoční odpoledne
5. 4.	Zelený čtvrtek	19.00	čtení pašijí
6. 4.	Velký pátek	17.00	bohoslužby s VP
8. 4.	Vzkříšení Páně	9.00	bohoslužby s VP
20.–22. 4.			seniorátní dny mládeže
10.–13. 5.	Čt-Ne		1. zasedání 32. synodu ČCE
17.–20. 5.			konfirmační víkend - Hvozdnice
25. 5.	Pá	17.00	rozhovor konfirmandů se staršovstvem
27. 5.	Neděle svatodušní	9.00	bohoslužby s VP, konfirmace
2. 6.	So		autobusový výlet (Žitava)
8.–10. 6.			víkend NŠ, Hvozdnice
24. 6.	Ne	9.00	konec školního roku, bohoslužby s VP
30. 6.–7. 7.			celocírkvní rekreace v Chotěboři – program a vedení P. a M. Klinečtí
29.7.–3.8.			voda mládeže (Morava – obsazeno)
5.–11. 8.			hory mládeže (česká Kanada – Valtínov)
19.–26. 8.			tábor strašnické NŠ (česká Kanada – Valtínov)
9. 9.	Ne	9.00	začátek školního roku, bohoslužby s VP
27.–30. 9.			sjezd mládeže
5.–7. 10.			sborový víkend v Chotěboři

Pravidelná shromáždění

neděle	9.00	bohoslužby pro děti i dospělé
pondělí	19.00	večer „Hovory o křesťanství“ (čtrnáctidenně)
úterý	15.00	setkání maminek s dětmi, výtvarka, zpívání
úterý	19.00	hospodářská komise (1x měsíčně)
středa	14.00	setkání starší generace
středa	17.00	setkání konfirmandů
středa	18.00	sdružení mládeže
čtvrtek	16.00	dětská dramatická skupina
čtvrtek	17.00	setkání mladších i starších dětí
čtvrtek	17.30	křesťanská služba (1x měsíčně)
čtvrtek	18.30	setkání učitelů Nedělní školy (1x měsíčně)
čtvrtek	19.30	staršovstvo (1x měsíčně)
pátek	18.30	setkání střední generace

SBOROVÝ DOPIS STRAŠNICKÉHO SBORU ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ

Vydává: Farní sbor ČCE, Kralická 4, 100 00 Praha 10, tel.: 274 811 226,

Elektronická pošta: strasnice@evangnet.cz | <http://www.volny.cz/kocna/sbor/sbor1.htm>

Redakce Ivana Benešová, grafická úprava Jan Andersson, foto Petr Kocna

Bankovní spojení: Česká spořitelna, pobočka Praha 10-Štrašnice, Starostrašnická 47,

účet č.: 283574329/0800, IČO: 47 61 04 84

Hospodaření sboru

Vážení přátelé,

přehled hospodaření sboru vám dodáváme jako zvláštní přílohu sborového dopisu. Důvod je prozaický. Při předávání všech textů k redakci jsme, vzhledem k časové tísní, pracovali na několika počítačích najednou a tento důležitý text nám vypadl.

Omlouváme se a děkujeme za pochopení.

Staršovstvo, nově zvolené v roce 2006, sjmenovalo při své dubnové schůzi hospodářskou komisi, která především sleduje hospodaření sboru a na základě zjištěných skutečností zvažuje možnosti realizovat opravy a údržby v našem sborovém domě.

V roce 2005 jsme provedli velké akce a proto jsme v následujícím roce zvolnili tempo a uskutečnili jen několik menších akcí:

- nové domovní zvonky včetně rozvodných kabelů,
- vymalování místnosti pro Nedělní školu, aby vynikly dětské malby na okeních tabulích,
- vymalování místností sousedících s kruchtou, zapuštění elektrických rozvodů v předsíni kruchty do zdi,
- postupné zhodnocování bytů (příprava dalšího bytu – stavební povolení na vybudování etážového topení, projekt, vložkování komína, zajištění dodavatele stavby v letošním roce),

→ opravy ve studentském bytě a v modlitebně, nové poštovní schránky v domě, jejich instalace, oprava vchodových dveří, výměna rozbité okenní výplně ve dveřích domu.

Čeká nás oprava střechy, pro letošní rok máme v plánu menší akce:

- vybudovat v bytě etážové topení, zavést v něm zvýšené nájemné,
- natřít střechu Nedělní školy,
- zlepšit větrání sklepa,
- uklidit půdy od trusu holubů,
- zajistit odstranění větví stromu, které poškozují střechu modlitebny a zanášejí okapy.

V říjnu roku 2005 jsme zahájili provoz studentského bytu a ten slouží svému účelu. Zatím uplynula příliš krátká doba, abychom mohli říci, zda se nám vrátily do něj vložené investice a byt přináší zisky. Studenti jsou ale v bytě spokojeni a tvoří letos dobré společenství. Někteří se účastní sborového života.

PŘEHLED HOSPODAŘENÍ V ROCE 2006 A PŘEDPOKLAD ROKU 2007

Sborové příjmy	předpoklad 2006	skutečnost 2006	předpoklad 2007
Salár	400.000	409.470	400.000
Sborové sbírky	100.000	116.636	100.000
Sbírka na Křesť. službu	20.000	29.550	20.000
Dary	85.000	116.032	100.000
Příjmy z pronájmů	200.000	248.358	250.000
Úroky z bankovních účtů	10.000	6.992	10.000
Ostatní příjmy		1.266	

Celocírkevní sbírky	25.000	26.516	25.000
Sbírka na Jeroným. jednotu	17.000	14.600	15.000
Účelové sbírky	40.000	48.910	40.000
<hr/>			
<i>Příjmy celkem</i>	<i>897.000</i>	<i>1,018.330</i>	<i>960.000</i>
<hr/>			
Sborové výdaje	předpoklad 2006	skutečnost 2006	předpoklad 2007
Odvedené repartice	42.400	45.500	47.780
Odvod Personálního fondu	60.000	63.000	63.000
Odvod sbírky na JJ	15.000	15.800	15.000
Odvod celocírkevních sbírek	25.000	26.516	25.000
Odvod účelových sbírek	40.000	48.910	50.000
Stavební opravy, údržba	100.000	82.978	100.000
Mzdové výdaje vč. pojištění	150.000	182.464	250.000
Poskytnuté dary	30.000	31.000	40.000
Spotřeba el. a plynu	60.000	71.450	80.000
Telekomunikace	30.000	25.089	30.000
Bankovní poplatky	5.500	4.837	6.000
Poj. domu, daň z nem.	20.500	20.639	20.600
Ostatní výdaje	170.000	166.052	232.620
<hr/>			
<i>Sborové výdaje celkem</i>	<i>748.400</i>	<i>784.235</i>	<i>960.000</i>
<hr/>			

Tabulka hospodaření sboru je sestavena jako v loňském roce, jen čísla jsou jiná; hospodařili jsme s přebytkem. Tento přehled vychází z výsledovky, je doplněn o tzv. fondy, tedy sbírky vybrané pro potřeby Jeronýmovy jednoty, celocírkevní sbírky a účelové sbírky, tedy všechny příjmy, které nezůstávají ve sboru a počítačový program pro zpracování účetnictví je do účetní výsledovky nezahrnuje.

Účelové sbírky v loňském roce jsme uskutečnili tři: a) na povodně (20.750 Kč), b) příspěvek na stavbu kaple motolské nemocnici (10.380 Kč) c) dar pro rodinu, postiženou smrtí syna a povinností uhradit vysoké náklady v zahraničí (17.780 Kč).

Finanční dary 30 tisíc Kč tvoří dar pro Diakonii Ratolest a 1 tisíc Kč jsme věnovali internetovému portálu Evangnet.

Rozdíl v přijaté a odvedené sbírce na Jeronýmovu jednotu způsobuje skutečnost, že sbírku posíláme v prvním pololetí roku, ale dárci věnují své příspěvky celý rok.

Položka „Telekomunikace“ zahrnuje internet, telefon a poštovné. Ostatní položky v tabulce jsou srozumitelné.

Zajímala nás obětavost a chceme se o její výsledek s vámi podělit – viz graf v textu *Výroční zpráva o životě sboru*. Z grafu zřetelně vidíme nárůst výše salárů za posledních jedenáct let, sbírek pro sbor i darů, na kterých se podílejí i nečlenové sboru. Výši sbírek mimo sbor ovlivňují mimořádné události doma i ve světě jako byly povodně, zemětřesení.

V Praze 13. ledna 2007
Mílena Reimanová